

Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής: Τι είναι Χριστιανική αγάπη;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Όπως η μνήμη της φωτιάς δεν ζεσταίνει το σώμα, έτσι και η πίστη χωρίς αγάπη δεν φωτίζει την ψυχή με τη γνώση του Θεού.

Αγάπη είναι μια αγαθή διάθεση της ψυχής, που κάνει τον άνθρωπο να μην προτιμάει τίποτ' άλλο περισσότερο από το να γνωρίσει το Θεό. Είναι αδύνατον όμως ν' αποκτήσει σταθερά μέσα του αυτή την αγάπη, όποιος έχει εμπαθή

προσκόλληση σε κάτι από τα γήινα.

Εκείνος που φοβάται το Θεό, έχει πάντοτε σύντροφό του την ταπεινοφροσύνη. Και η ταπεινοφροσύνη τον οδηγεί στην αγάπη και την ευχαριστία του Θεού. Σκέφτεται δηλαδή την προηγούμενη ζωή του, τα διάφορα αμαρτήματα και τους πειρασμούς τους, και πως απ' όλα αυτά τον γλύτωσε ο Κύριος και τον μετέφερε από τη ζωή των παθών στον κατά Θεόν βίο. Με τέτοιες σκέψεις λοιπόν αποκτάει και την αγάπη προς το Θεό, τον ευεργέτη και κυβερνήτη της ζωής του, τον οποίο αδιάλειπτα ευχαριστεί με πολλή ταπεινοφροσύνη.

Εκείνος που αγαπάει το Θεό, ζει αγγελικό βίο πάνω στη γη. Νηστεύει και αγρυπνεί, ψάλλει και προσεύχεται, και για κάθε άνθρωπο σκέφτεται πάντοτε το καλό.

Η ανέκφραστη ειρήνη, που έχουν οι άγιοι άγγελοι, οφείλεται σ' αυτά τα δύο: στην αγάπη προς το Θεό και στην αγάπη αναμεταξύ τους. Το ίδιο συμβαίνει και με τους αγίους όλων των αιώνων. Πολύ καλά λοιπόν έχει λεχθεί από το Σωτήρα μας, ότι σ' αυτές τις δύο εντολές συνοψίζονται όλος ο νόμος και η διδασκαλία των προφητών. (Ματθ. 22, 40).

Όποιος αγαπάει το Θεό, δεν είναι δυνατό να μην αγαπήσει και κάθε άνθρωπο σαν τον εαυτό του. Και όσους ακόμα είναι υπόδουλοι στα πάθη τους, κι αυτούς τους αγαπάει σαν τον εαυτό του, και χαίρεται με αμέτρητη και ανείπωτη χαρά, όταν τους βλέπει να διορθώνονται.

«Όποιος με αγαπάει», λέει ο Κύριος, «θα τηρήσει τις εντολές μου» (Ιω. 14, 23). «Και η δική μου εντολή είναι να αγαπάτε ο ένας τον άλλο» (Ιω. 15,12). Εκείνος λοιπόν που δεν αγαπάει τον πλησίον του, αθετεί την εντολή του Κυρίου. Και όποιος αθετεί την εντολή του Κυρίου, ούτε τον Κύριο είναι δυνατό ν' αγαπήσει.

Σε όλες μας τις πράξεις ο Θεός εξετάζει το σκοπό για τον οποίο τις εκτελούμε, αν δηλαδή τις κάνουμε γι' Αυτόν ή για κάτι άλλο. Όταν λοιπόν θέλουμε να κάνουμε ένα καλό, ας μην έχουμε σκοπό ν' αρέσουμε στους ανθρώπους, αλλά μόνο στο Θεό. Σ' Αυτόν ν' αποβλέπουμε και όλα να τα κάνουμε για τη δική του δόξα. Διαφορετικά, θα κουραζόμαστε χωρίς να κερδίζουμε τίποτα.

Έργο αγάπης είναι η ολόψυχη ευεργεσία προς τον πλησίον μας, η μακροθυμία και η υπομονή που δείχνουμε απέναντί του, καθώς επίσης και η φρόνιμη και συνετή χρησιμοποίηση των πραγμάτων.

Η διάθεση της αγάπης δεν φανερώνεται μόνο με την παροχή χρημάτων, αλλά πολύ περισσότερο με τη μετάδοση πνευματικού λόγου και με τη σωματική διακονία.

Εκείνος που αγαπάει το Χριστό, Τον μιμείται όσο μπορεί. Ο Χριστός, για παράδειγμα,

-δεν έπαψε να ευεργετεί τους ανθρώπους

-έδειχνε μακροθυμία, όταν του συμπεριφέρονταν με αχαριστία και Τον βλαστημούσαν

-υπέμεινε, όταν Τον χτυπούσαν και Τον θανάτωναν, χωρίς καθόλου να σκέφτεται για κανέναν το κακό που Του έκανε.

Αυτά τα τρία έργα είναι εκφραστικά της αγάπης προς τον πλησίον. Χωρίς αυτά, απατάται εκείνος που λέει ότι αγαπάει το Χριστό ή ότι θα κερδίσει τη βασιλεία Του. Γιατί ο Κύριος μάς βεβαιώνει: «Δεν θα μπει στη βασιλεία των ουραμών εκείνος που μου λέει «Κύριε, Κύριε», αλλά εκείνος που κάνει το θέλημα του Πατέρα μου» (Ματθ. 7,21). Και πάλι: «Όποιος με αγαπάει, θα τηρήσει τις εντολές μου» (Ιω. 14,15).

«Εγώ σάς λέω», είπε ο Κύριος, «αγαπάτε τους εχθρούς σας, ευεργετείτε όσους σάς μισούν, προσεύχεστε για όσους σάς βλάπτουν» (Ματθ. 5,44). Γιατί έδωσε αυτές τις εντολές; Για να ελευθερώσει από το μίσος, τη λύπη, την οργή και τη μνησικακία και να σε αξιώσει ν' αποκτήσεις την τέλεια αγάπη. Αυτή είναι αδύνατο να την έχει όποιος δεν αγαπάει εξίσου όλους τους ανθρώπους, όπως και ο Θεός τους αγαπάει όλους εξίσου.

Όποιος έχει την τέλεια αγάπη, δεν κάνει διακρίσεις στους ανθρώπους. Ξέρει πως όλοι μας έχουμε την ίδια ανθρώπινη φύση, και γι' αυτό ανεξαίρετα τους αγαπάει όλους το ίδιο. Τους εναρέτους τους αγαπάει ως φίλους, ενώ τους κακούς τους αγαπάει ως εχθρούς και τους ευεργετεί και μακροθυμεί και υπομένει, αν τον βλάψουν, χωρίς να υπολογίζει καθόλου το κακό που του γίνεται. Αντίθετα, αν το καλέσει η περίπτωση, πάσχει για χάρη τους, για νά τους κάνει κι αυτούς φίλους, αν είναι δυνατόν. Κι αν αυτό δεν το κατορθώσει, δεν αλλάζει τη διάθεσή του, αλλά συνεχίζει να τους αγαπάει όλους εξίσου.

Αγωνίσου, όσο μπορείς, ν' αγαπήσεις κάθε άνθρωπο. Αν αυτό δεν μπορείς να το κάνεις ακόμα, τουλάχιστον μη μισήσεις κανέναν. Αλλά ούτε αυτό θα μπορέσεις να το πετύχεις, αν δεν καταφρονήσεις τα πράγματα του κόσμου.

Αν «η αγάπη δεν κάνει κακό στον πλησίον» (Ρωμ. 13,10), εκείνος που φθονεί τον αδελφό και λυπάται για την προκοπή του και με ειρωνείες προσπαθεί να κηλιδώσει την υπόληψή του ή τον επιβουλεύεται με κάποια κακοήθεια, αυτός ο άνθρωπος δεν

αποξενώνει άραγε τον εαυτό του από την αγάπη και δεν τον κάνει ένοχο για την αιώνια καταδίκη;

Ο Χριστός δεν θέλει να έχεις εναντίον κανενός ανθρώπου μίσος ή λύπη ή οργή ή μνησικακία οποιασδήποτε μορφής και για οποιοδήποτε πρόσκαιρο πράγμα. Κι αυτό το διακηρύσσουν παντού τα τέσσερα Ευαγγέλια.

Η λύπη είναι στενά συνδεδεμένη με τη μνησικακία. Όταν λοιπόν ο νους σκέφτεται το πρόσωπο του αδελφού και αισθάνεται λύπη, είναι φανερό ότι του κρατάει κακία. «Οι δρόμοι όμως των μνησικάκων οδηγούν στον πνευματικό θάνατο» (Παρ. 12,28), γιατί «ο κάθε μνησικάκος είναι παραβάτης του νόμου» (Παρ. 21,24).

Την ώρα της ειρήνης σου, μη θυμάσαι εκείνα που σου είπε ο αδελφός όταν σε στενοχώρησε είτε σ' εσένα κατά πρόσωπο τα είπε, είτε σε άλλον και μετά τα άκουσες-, για να μην πέσεις στο πάθος της μνησικακίας.

Όταν συνομιλείς με άλλους, πρόσεχε μήπως εξαιτίας της λύπης, που διατηρείς ακόμα κρυμμένη μέσα σου, νοθεύσεις τους επαίνους σου για τον αδελφό, αναμειγνύοντας ασυναίσθητα στα λόγια σου την κατηγορία. Να χρησιμοποιείς στις συνομιλίες σου αγνό έπαινο για τον αδελφό και να προσεύχεσαι γι' αυτόν ειλικρινά, σαν να προσεύχεσαι για τον εαυτό σου. Έτσι, πολύ σύντομα θα ελευθερωθείς από το ολέθριο μίσος.

Αν θέλεις να μην ξεπέσεις από την αγάπη του Θεού, μην αφήσεις τον αδελφό σου να κοιμηθεί λυπημένος μαζί σου ούτε κι εσύ να κοιμηθείς λυπημένος μαζί του. Πήγαινε, συμφιλιώσου με τον αδελφό σου, και τότε πρόσφερε στο Χριστό το δώρο της αγάπης σου με καθαρή συνείδηση και θερμή προσευχή.

Μην αφήσεις τ' αυτιά σου ν' ακούνε τα λόγια όποιου καταλαλεί, ούτε και τα δικά σου λόγια να φτάνουν στ' αυτιά του φιλοκατήγορου, μιλώντας ή ακούγοντας με ευχαρίστηση κατά του πλησίον σου, για να μη χάσεις τη θεία αγάπη και βρεθείς απόκληρος της αιώνιας ζωής.

Δεν υπάρχει βαρύτερος πόνος της ψυχής από τη συκοφαντία, είτε στην πίστη συκοφαντείται κάποιος είτε στη διαγωγή. Και κανείς δεν μπορεί να μένει αδιάφορος όταν συκοφαντείται, παρά μόνο εκείνος που στρέφει τα μάτια του στο Θεό, τον μόνο που μπορεί να μάς λυτρώσει από τον κίνδυνο, να φανερώσει στους ανθρώπους την αλήθεια και να παρηγορήσει την ψυχή με την ελπίδα.

Όσο εσύ προσεύχεσαι μ' όλη σου την ψυχή για εκείνον που σε συκοφάντησε, τόσο και ο Θεός πληροφορεί για την αθωότητά σου όσους σκανδαλίστηκαν εξαιτίας της συκοφαντίας.

Γνήσιος φίλος είναι εκείνος που, στον καιρό του πειρασμού, συμμερίζεσαι αθόρυβα και ατάραχα τις θλίψεις, τις ανάγκες και τις συμφορές του πλησίον, σαν να είναι δικές του.

Δεν έχει ακόμα τέλεια αγάπη ούτε βαθειά γνώση της θείας πρόνοιας εκείνος που σε καιρό πειρασμού δεν κάνει υπομονή για όσα λυπηρά του συμβαίνουν, αλλ' αποκόπτεται από την αγάπη των πνευματικών αδελφών.

Αν εκείνος που έχει όλα τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, δεν έχει όμως αγάπη, τίποτα δεν ωφελείται, όπως λέει ο θείος Απόστολος (α' Κορ. 13,2), άραγε πόση προθυμία και ζήλο οφείλουμε να δείξουμε για να την αποκτήσουμε;

Πολλοί βέβαια έχουν πει πολλά για την αγάπη. Αν όμως την αναζητήσεις, θα τη βρεις μόνο στους μαθητές του Χριστού, γιατί μόνο αυτοί είχαν για δάσκαλό τους στην αγάπη την αληθινή Αγάπη, το Χριστό, και έλεγαν: «Αν έχω το χάρισμα να προφητεύω και να γνωρίζω όλα τα μυστήρια, κι αν έχω όλη τη γνώση, αλλά δεν έχω αγάπη, σε τίποτα δεν ωφελούμαι» (α' Κορ. 13,2).

Εκείνος λοιπόν που απέκτησε την αγάπη, απέκτησε τον ίδιο το Θεό, γιατί «ο Θεός είναι αγάπη» (α' Ιω. 4,16). Σ' Αυτόν ανήκει η δόξα και το κράτος στους αιώνες. Αμήν.

Πηγή: *Orthodox-World.pblogs.gr*